

Ghi lại một cuộc đi bộ 100 cây số

Lê nguyên Thông

Một cuộc đi bộ thì có gì đáng nói mà phải kể ra đây? Dĩ nhiên cái gì cũng chỉ có giá trị đối với những người trực tiếp liên hệ đến chuyện đó mà thôi phải không quý vị? Vậy thì tại sao tôi quyết định tham dự cuộc đi bộ 100 cây số này?

Một trăm cây số, tương đương một khoảng đường dài bằng từ Đà Lạt đến Phan Rang qua ngã Đèo Ngoạn mục, một quãng đường dài từ Sài Gòn đến Vĩnh Long. Một trăm cây số nghe thì thật là xa và dài phải không quý vị? Thực tế thì cái gì cũng chỉ là do tự mình nghĩ thế này hay thế nọ mà thôi, cái gì dài hay ngắn là tùy mình nghĩ cả thôi.

Hình 1: Buổi đi tập lần đầu, 19/2/2005 35.5 cs.

Cuộc đi bộ mà tôi tham dự là một cuộc đi bộ có ý nghĩa, do OXFAM tổ chức nhằm gây quỹ cứu trợ những người nghèo khổ trên khắp thế giới. Đây là một tổ chức từ thiện có tầm vóc quốc tế mà còn ít người biết đến. Tham dự vào cuộc đi bộ này phải có 4 người tạo thành một nhóm, có tất cả trên 400 nhóm tham dự, tổng số trên 1600 người ghi danh. Chỉ trong một thời gian

ngắn ngủi là con số 400 nhóm đăng ký đã hết, nhiều nhóm phải đợi đến tháng 8 lên Sydney mới được tham dự một cuộc đi bộ tương tự. sau khi đăng ký thì ngày đi bộ mỗi ngày mỗi gần thật nhanh.

Cuộc đi bộ phải hoàn tất trong vòng 48 tiếng đồng hồ và không bắt buộc đi bằng cách nào: đi, chạy hay bò, miễn sao đi và đến mức cuối đúng trong thời gian hạn định là được. Ngày đi bộ là hai ngày thứ Sáu 1/4/2005 và thứ Bảy 2/4/2005. Nhóm của chúng tôi là đợt thứ hai khởi hành lúc 10 giờ sáng trong khi nhóm một ra đi lúc 8 giờ sáng. Sở dĩ có sự chia hai nhóm là để giảm bớt sự hỗn loạn cho một đám đông trên 1600 người khởi hành từ một khu vực nhỏ bé, trên con đường dành cho người đi bộ nhỏ hẹp chỉ rộng khoảng 2 thước. Mặc dầu đã giảm đi một nửa, 800 người cũng là một số đông, cứ tưởng tượng 4 Đại đội đầy đủ quân số trong quân trường thì có thể mừng tượng số người chen chúc nhau là bao nhiêu rồi.

Cho phép tôi trở lại thời gian chuẩn bị sau khi đăng ký và sự nôn nức để thực sự đi vào cuộc thử thách này. Chúng tôi phải tập đi bộ mỗi ngày, mỗi tuần lễ sao cho đủ số cây số cần thiết để có thể đi đến nơi về đến chốn một cách an toàn mà không mang thương tích về nhà như bị phỏng nước ở bàn chân, bầm móng chân, đau đầu gối, đau hông, và nhiều thứ linh kinh khác nữa.

Ngoài chuyện tập đi bộ mỗi ngày, mỗi tuần chúng tôi phải sắp xếp thì giờ để đi tập một khoảng đường dài, một ngày thứ Bảy chúng tôi đi thử từ điểm khởi hành tại Jells Park, Glen Waverley cho đến Ferntree Gully Picnic National Park, đoạn đường dài 35 cây số.

chúng tôi khởi hành từ 8 giờ sáng, đến gần 11 giờ trưa chúng tôi mới đến được CP1 (check point số 1) và đoạn đường chỉ mới có 10.5 cs, thực sự thì chúng tôi không đi chậm lắm đâu mà vì chúng tôi đi lạc đường mất vài cây số do sự hướng dẫn thiếu rõ ràng chi tiết mà ra.

Từ CP1 chúng tôi tiếp tục đi đến CP2 là gần 1 giờ chiều rồi, chúng tôi nghỉ ăn trưa do một người trong nhóm tình nguyện chuẩn bị và đem đến cho chúng tôi, bữa ăn trưa BBQ thật là ngon mặc dầu cũng chỉ có vài miếng bánh mì lát và vài cái xúc xích thôi.

Chúng tôi được tiếp tế nước uống, đậu phụng rang muối, nước uống có thêm chất muối để giúp cơ thể bổ túc những chất cần thiết cho các hoạt động thể dục, nhờ thế chúng tôi cảm thấy khỏe khoắn và phục hồi sức khỏe sau đoạn đường 21.5 cs vừa qua. Đoạn kế tiếp hơi dài hơn một tí, đoạn này dài gần 14 cs nhưng đường đi lại khó khăn hơn nên đi lâu hơn. Lần này chúng tôi lại đi lạc vì ỷ lại vào người xem bản đồ, tin rằng cô ta đi theo đúng sự chỉ dẫn, nhưng tại một ngã ba, cô ta đi theo đường bên trái thay vì quẹo phải, bởi thế chúng tôi đã cắt ngắn đoạn đường khoảng gần cả cây số nhưng lại phải leo một con dốc thật gắt, chúng tôi quyết định tiếp tục đi đường này rồi tìm cách trở lại lộ trình chính thức sau đó. Chúng tôi đến CP3 lúc 4.30 chiều và đã đi được tổng cộng 35.5 cs từ 8 giờ sáng đến 4.30 chiều. Tám tiếng rưỡi đồng hồ kể cả nghỉ ngơi và đi, tốc độ trung bình chỉ ngoài 4 cây số một giờ.

Cuộc thử thách đầu tiên đã hoàn tất một cách tốt đẹp không kể đến một vài con rẽ ngoặc sai

Nghỉ ngơi sau 35.5 cây số, người nằm, người đứng ngón ngang.

lối nhưng chúng tôi cũng đã hoàn tất đoạn đường dự tính trong thời gian tính trước.

Lần đi thử thứ nhì, rút kinh nghiệm từ lần trước, lần này dự tính đi từ CP3 đến CP7, chiều dài 53.5 cs. Lại khởi đầu lúc 8 giờ sáng, chúng tôi bắt đầu bằng đoạn 1000 bước leo núi (thousand steps), lần này chúng tôi thực sự ném mùi đau khổ của cuộc đi bộ nhưng may mắn thay vì chúng tôi bắt đầu cuộc đi trong lúc ai nấy đều còn đầy đủ sinh lực của buổi sáng, năng lượng lưu trữ từ đêm hôm trước nên chúng tôi không cảm thấy đuối sức lắm. Sau khi lên hết 1000 bước này ai nấy đều thở phào tưởng chừng những thử thách gay go đã qua, đoạn còn lại cho đến CP4 cũng không phải là dễ, chúng tôi đến CP4 vào lúc 11 giờ trưa, trải qua một đoạn đường dài 13 cs. Từ CP4 chúng tôi đi tương đối dễ đi, đến CP5 khoảng 1 giờ trưa và được cung cấp bữa ăn trưa do người bạn đồng sở tiếp tế, sau đó lên đường lại vào lúc 2 giờ. Chỉ có một đoạn ngắn gần 2 cs là lên dốc còn lại là đoạn đường bằng phẳng (trên đường rầy xe lửa cũ trước đây đã được lấp lại làm đường cho người đi bộ và đi xe đạp), cho đến CP6 lúc 5.30 chiều, đi được 15 cs, chúng tôi bắt đầu thấy trời hơi tối lại vội vã lên đường nhưng chỉ một lúc sau là phải lục trong hành trang mang theo để lấy đèn pin mà đeo vào đầu để đi cho sáng. Mặc dầu hơi sáng trắng nhưng ánh trăng không đủ soi sáng mặt đường cho

chúng tôi. Suốt đoạn đường 15 cây số cho đến CP7 đường đi cũng bằng phẳng và chúng tôi đến CP7 vào lúc 8.30 tối, sau một ngày dài mệt mỏi chúng tôi được người bạn đồng sở tiếp đón với một bữa ăn nóng sốt sẵn sàng do bà ta nấu rất hấp dẫn, chúng tôi đã hoàn tất được 53.5 cs trong ngày đó, tất cả nhóm đèn quyết định ngưng tại đó và trở về nhà luôn thay vì tiếp tục đi thêm 4 cs nữa cho đủ 57.5 cs. Thế là chúng tôi lên xe do hai vợ chồng người tình nguyện đến đón đi về nơi khởi hành lúc ban sang để lấy xe.

Tay cầm bản đồ dò dọc thật kỹ
mà vẫn đi lạc, lạ thật!

Mặc dầu những người đi trước khuyên phải làm quen với toàn bộ đoạn đường 100 cây số này trước ngày đi thực sự để biết rõ sẽ phải đương đầu với những khó khăn nào để chuẩn bị tinh thần đầy đủ nhưng chúng tôi đã không theo đúng lời khuyên này. Chúng tôi đã để chừa lại đúng đoạn đường cam go nhất cho chuyến đi chính thức sau này.

Nhờ là chúng tôi đi vào ngày thứ Bảy nên ngày hôm sau nghỉ ngơi cũng đủ và trở lại làm việc ngày thứ Hai không có vấn đề gì.

Sau hai lần tập luyện trọn ngày chúng tôi đã cảm thấy yên tâm phần nào là có thể hoàn tất chuyến đi 100 cây số vào hai tuần lễ sắp tới đây. Suốt hai tuần còn lại trước ngày thực sự cuộc đi bộ chúng tôi chỉ đi bộ bình thường mỗi buổi trưa 5-6 cây số mà thôi. Ngoài ra trong suốt 8 tuần lễ từ ngày đăng ký chính thức xong,

mỗi tuần tôi đã can đảm để xe ở nhà và đi bộ đi làm từ nhà đến sở và chiều đi trở về nhà, tổng cộng 24cs một ngày đi như vậy. Trong suốt mấy tuần lễ sau khi đăng ký, mỗi tuần tôi đã đi bộ tổng cộng khoảng 50 cây số để chuẩn bị cho cuộc đi bộ này.

Để chuẩn bị cho cuộc đi bộ chúng tôi phải trang bị một “túi lưng lạc đà” tiếng chuyên môn cho dân đi xe đạp hay đi bộ leo núi là thế còn người bình thường thì nó chỉ là túi đựng khoảng 1.5 đến 2 lít nước đeo trên lưng để uống nước dọc đường qua một ống cao su dẫn từ bọc nước đến miệng qua vai. Bình này rất thuận tiện vì không cần phải lấy bình ra khỏi bao đeo lưng mà chỉ cần xoay mở nút rồi hút nước từ ống mà thôi. Chúng tôi phải chuẩn bị quần áo ấm, vớ khô để thay đổi sau vài chặng đường, một đôi giày sơ cua, áo mưa, đồ ăn vặt như trái cây khô, hạt điều rang muối, đậu phụng rang muối, kẹo, sô cô la, đồ dùng cá nhân và một hộp đồ cứu thương cá nhân. Ngoài nước là chính yếu, chúng tôi còn được khuyên mang theo nước có chất bổ, chất đạm để uống dặm theo với nước để khỏi thiếu dinh dưỡng và có đủ chất muối và đường rất cần thiết cho người hoạt động.

Một điều quan trọng nữa là phải chuẩn bị đôi chân thật kỹ trước khi đi để giảm cơ hội cho bàn chân khỏi bị phỏng nước bằng cách dùng băng keo to bản dán bọc kín bàn chân, giữa những ngón chân và dọc theo phần trên gót chân nữa. Phần gót này hay bị phỏng nước nhiều nhất. Chính nhờ lời khuyên này mà chúng tôi đã tránh được nhiều đau khổ sau cuộc đi bộ đó.

Chúng tôi phải tổ chức nhóm ủng hộ để tiếp tế bữa ăn và chuẩn bị chuyên chở đồ đạc quần áo lều chõng tại điểm hẹn, dựng lều, cung cấp và chuẩn bị cho bữa ăn tối trước khi nghỉ ngơi qua đêm. Nhóm này còn phải thu dọn lều chõng, thu gom đồ đạc của chúng tôi rồi lên đường theo chúng tôi để giúp đỡ trong suốt hành trình còn lại của chúng tôi.

Ngày đi chính thức rồi cũng đến, hẹn nhau từ 8.30 sáng mà mãi đến 9.15 tất cả mới có mặt

đầy đủ tại Jells Park, đăng ký, uống nước, chụp hình và nôn nao chờ đợi cũng vui vui vì chung quanh chúng tôi là cả ngàn người khác cũng trong một tâm trạng như chúng tôi vì nhóm ủng hộ cũng có mặt để đưa tiễn, thu nhật đồ đạc không cần thiết phải mang theo vv..

Quang cảnh ở điểm khởi đầu

Mười, chín, tám, bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai, một và dấu hiệu khởi hành đã ra, chúng tôi không thể nào bước đi nhanh cho được vì chung quanh chúng tôi là những hơn 800 người khác cùng đi trong lúc này.

Chúng tôi không thể làm gì khác hơn là thả bộ theo dòng người chung quanh trong suốt 2 cây số đầu tiên. Không thể nào vượt qua đám đông để đi nhanh cho được, gần 1 tiếng đồng hồ sau mà chúng tôi chỉ đi được hơn 2 cây số, tôi và một bạn cùng nhóm cố gắng chen qua những nhóm nhỏ để đi nhanh một chút và rồi người thứ ba trong nhóm cũng theo kịp đến và rồi cuối cùng cả 4 chúng tôi tái hợp để đi chung cạnh nhau. Lúc này đoàn người đã bắt đầu dẫn ra rất nhiều, nhóm chúng tôi có thể đi chung với một tốc độ nhanh hơn. Hôm nay chúng tôi không bị lạc đường nữa vì đã được ban tổ chức đánh dấu rất rõ ràng bằng những nơ đỏ trắng trên cành cây, trên thân cây vv, trước buổi tôi họ tặng cường những dấu hiệu này với những cọng dây ni lông tự sáng trong đêm tối để đánh dấu cho chúng tôi rất dễ theo. Vậy mà chúng tôi cũng phải mất hơn 2 tiếng đồng hồ mới đến được CP1 lúc gần 12 rưỡi trưa, vội vã đăng ký, uống nước, vợ vội một quả chuối, một quả táo do ban tổ chức cung cấp rồi lại vội vàng lên

đường. Tiếp tục đi đoạn CP1-CP2 tương đối khó hơn đoạn đầu nhưng đã đi qua một lần, chúng tôi cảm thấy quen thuộc và dễ đi hơn lần đầu. Đến CP2 lúc hơn 2 giờ, đăng ký và đi tìm người ủng hộ cung cấp thực phẩm ăn trưa một hồi lâu mà không biết họ ở đâu, cuối cùng chúng tôi cũng tìm ra họ nhưng đã phí gần 45 phút đồng hồ, vội vã ăn thật nhanh rồi lại lên đường. Vì sự chậm trễ của nhóm ủng hộ mà cả ba nhóm chúng tôi lại gặp nhau ở đây. Nhóm chúng tôi khởi hành trước vì đã nghỉ ngơi đầy đủ. Trong lúc chờ đợi đồ ăn tôi đã không chịu được đói mà đã ăn hết 4 lát bánh mì quết bơ đậu phụng và mút rồi nên không cảm thấy đói như mấy người đồng nhóm, ngoài ra tôi cũng đã uống mấy ly trà và cà phê cho tỉnh người rồi.

Từ CP2 (Lysterfield Lake Picnic Park) đến CP3 chúng tôi đi thật nhanh, đến nơi lúc 5.30, tôi bị vấp bẻ mấy lần, may là ông bạn cùng nhóm biết xoa bóp (xin lỗi, không phải theo lời phục vụ của mấy cô gái Thái Lan) đã giúp tôi đi lại được như trước, đồng thời cô bạn nhóm ủng hộ cũng cho tôi hai viên thuốc đau lúc đón gặp giữa đường tiếp tế nước uống nên tôi đã gần như hết cả đau mà có thể tiếp tục đi như trước. Tại CP3, tôi xếp hàng chờ để được xoa bóp gần nửa tiếng đồng hồ rồi mà nhóm ủng hộ cũng chưa thấy, một mặt phải tranh thủ leo 1000 bước trong khi còn thấy ánh sáng mặt trời nên tôi bỏ cuộc chờ xoa bóp và chờ bữa cơm tối mà giục ba người kia lên đường. Qua khỏi đoạn núi dốc này thì trời vừa sập tối, chúng tôi phải lấy đèn ra soi để đi. Từ đây chúng tôi mới thấy sự công hiệu của mấy cọng dây ni lông tự sáng là hay và quan trọng vì chúng nổi bật trong đêm. Gặp gia đình cha mẹ một người trong nhóm cung cấp thêm đồ ăn tối với món cơm nóng sốt đã làm chúng tôi quên bớt sự mệt mỏi mà tiếp tục đi sau đó một cách tốt đẹp.

Đoạn đường từ CP3 đến CP4 cũng không cam go cho lắm nên chúng tôi đi cũng đến nơi CP4 (Orlinda Primary School) lúc 9.30 tối mà không gặp khó khăn nào. Lại hội ngộ với hai ông bà cha mẹ của Evan, uống trà, uống súp nóng và bánh ngọt xong, chúng tôi lại lên đường tiếp tục cuộc hành trình đến CP5 là nơi

ngủ qua đêm, đoạn đường này tự dừng sao hôm nay lại dễ thương chi lạ, toàn là xuống dốc là chính thôi, tôi không hề than phiền một tiếng nào cả (sau hơn 12 giờ đi bộ liên tục thì xuống dốc là một ân huệ). Chỉ có một vài đoạn ngắn là phải leo dốc thôi chứ không cam go lắm và cuối cùng chúng tôi cũng đến CP5 (MtEverlyn Football Ground) vào lúc 12 giờ đêm. Nói chứ có ai tin là theo lịch trình chuyến đi mà một người trong nhóm đã tính toán trước, dựa trên các dữ liệu căn bản qua hai chuyến đi bộ thực tập của chúng tôi, ghi là chúng tôi sẽ đến CP5 lúc 11.59.23. Chúng tôi đã theo đúng kế hoạch một cách hoàn chỉnh gần chính xác như những tính toán cho các phi thuyền không gian vậy. Thật là ngạc nhiên thích thú phải không?

Cha mẹ của Evan đón chúng tôi về cắm trại sau vườn nhà một người bạn cùng sở đã có nhã ý cho mượn sân sau để chúng tôi dựng lều ngủ qua đêm. Lều đã được cha mẹ Evan dựng sẵn, Jill và Mark chủ nhà vẫn còn thức chờ chúng tôi, mấy đứa con nhỏ của họ đã ráng thức chờ chúng tôi cho đến gần 11 giờ mà chúng tôi vẫn chưa tới nên cha mẹ chúng đã bắt chúng đi ngủ rồi. Các cháu bé này vì nghe nói có người lạ đến nhà chúng cũng rất kích thích và lấy làm lạ sao có những mூời mấy người đến nhà chúng cắm trại dựng lều ở thì cũng là một điều lạ rồi.

Sau khi tắm rửa xong ngồi uống một ly trà nóng và nói chuyện xã giao với chủ nhà một lúc là đã thấy 1.30 sáng, chúng tôi từ giã chủ nhà đi nằm một chút. Vào lều, tôi trải bao ngủ ra, trải tấm nệm lót mỏng và để sẵn đèn pin, quần áo cho ngày hôm sau, giấy tờ ở đầu nằm xong tôi tưởng có thể ngủ được ngay, lăn qua trở lại thật nhiều không làm sao nhắm mắt được, tôi đành nằm đó chịu trận, mặc dầu có nhớ đến kỹ thuật đếm cừu nhảy hàng rào để ru ngủ cũng chẳng giúp gì hết, trong khi đó lại tiếp tục nghĩ đến nhóm thứ 2 và thứ 3 còn đang trên đường đi chưa đến chỗ nghỉ như chúng tôi, đúng 3.30 sáng, tôi nghe tiếng ồn ào của nhóm 2 mới đến, tôi bật dậy hỏi thăm Robyn và Steve vài câu tại sao trễ thì được biết một trong 4 người bị đau đầu gối và hông nên cần được trị liệu tại một trạm nghỉ nên trễ mất mấy tiếng đồng hồ. Sau một hồi lâu có lẽ mệt quá tôi

thiếp đi được một lúc thì đã nghe tiếng chân cha của Evan đi lục đục đánh thức nhóm chúng tôi dậy chuẩn bị tiếp tục lên đường. Làm vệ sinh, ăn sáng xong ông chờ chúng tôi ra CP5 để đăng ký khởi hành cho ngày mới. Bây giờ là đúng 6.30, trễ nửa tiếng đồng hồ theo kế hoạch của Norm.

Thời gian trôi qua mau, chúng tôi vượt qua đoạn leo dốc ngắn xong là một đoạn đường dài bằng phẳng suốt gần 30 cây số nơi mà rất nhiều người bỏ cuộc vì sau một ngày dài mệt mỏi trước đó. Rải rác trước và sau chúng tôi là những nhóm khác, trai có gái có, già có trẻ có, đủ hạng người, đủ lứa tuổi đều tham dự cuộc đi bộ này. Dọc đường tôi cũng có hỏi thăm nói chuyện xã giao với bạn đồng hành, người làm nhà băng, kẻ là sinh viên, người làm kế toán, kẻ chuyên viên điện toán, người làm nhân viên nhà băng, giám đốc công ty, về hưu, công tư chức v v. Kẻ cũng vui vì đâu phải chỉ riêng mình nhóm chúng tôi phải xin nghỉ làm một ngày thứ Sáu để đi bộ hành xác không đâu? Trời cũng không phụ lòng chúng tôi vì cả hai ngày đi đều khoảng 30 độ C nên mặc dầu hơi nóng một tí nhưng rất tốt so với mưa gió ướt át leo đồi núi trơn trượt rất khó khăn, bần thủ. Chúng tôi uống nước rất nhiều một phần vì trời nắng, một phần vì đi bộ mệt. Đến CP6 lúc 9.30 nghỉ ngơi ăn uống một lúc cho đến khoảng gần 10 giờ chúng tôi lên đường tiếp tục đi. Đoạn đường từ CP5 đến CP7 như đã nhắc đến trước trong lúc tập luyện không có gì hay ho, đường đi bằng phẳng trên đường rầy xe lửa cũ lấp lạp. Đến CP7 lúc 12.30 ăn trưa nghỉ ngơi đến 2 giờ chúng tôi tiếp tục đi đoạn chót leo lên đỉnh núi ngọn Donna Buang. Chỉ còn 11.5 cây số nữa là hoàn tất cuộc hành trình. Sau một đoạn ngắn bằng phẳng bắt đầu xong là chúng tôi đi ngay vào con dốc lên núi, đây là khúc chằm nhất trong cuộc đi bộ này. Nhìn trên bản đồ thì đường thẳng, tưởng bỏ là dễ ăn, nhưng trên thực tế lại khó ăn hơn nhiều. Nói hơi quá là con dốc dựng đứng lên nhưng trên thực tế chỉ khoảng 30-40 độ là đủ muốn chết rồi sau gần 2 ngày trời thì con dốc núi lại càng kinh khủng hơn lên mấy lần. Cứ một đoạn ngắn là tôi phải dừng lại nghỉ lấy sức, thở dốc, khô miệng, tay

chân đau nhức, mấy chỗ phỏng nước bắt đầu hành hai bàn chân tôi. Mỗi bước đi trong vài cây số kế tiếp nữa thôi là tôi đã đi hết 100 cây số rồi, ráng lên Tom (người trong sở biết tôi qua tên là Tom vì tên tôi cũng na ná đọc như thế nên tôi nhận tên đó cho tiện gọi). Cơ thể thì mệt mỏi, rã rời, đầu óc cũng uể oải sau gần hai ngày trời mệt nhọc đã đi gần hết đoạn đường gay go, chỉ còn một chút nữa thôi, không thể nào bỏ cuộc được, thế là lại cố gắng lê đôi chân leo núi. Sao con dốc này lại cao như thế? Sao đoạn đường này dài như thế? Sao đi mãi chẳng tới trạm nghỉ? Bao nhiêu câu hỏi cứ vẩn vơ trong trí óc tôi. Lúc mệt thì nhìn cái gì cũng thấy trái ý mình hết.

Mãi đến khi chúng tôi lên hết đoạn đường dốc và chỉ còn 3.5 cây số nữa là hoàn tất, chúng tôi được nghỉ ngơi một lúc, uống một ly Milo, ăn quả chuối rồi lại tiếp tục.

Ba cây số, rồi hai cây rưỡi, hai cây sao mà mỗi lúc cọc cây số càng xa nhau nhiều hơn, ngược với nguyên lý và thực tế, một cây số lúc này có lẽ dài hơn một cây số ở nơi khác, thật là so sánh 1 kí vàng với một kí bong gòn cái nào nặng hơn?. Cuối cùng rồi chúng tôi cũng đến mốc 1 cây số, nhóm chúng tôi ngưng lại chụp một tấm hình kỷ niệm. Cây số cuối cùng rồi cũng qua đi, tôi đã nghe tiếng reo hò chúc mừng của những người bà con thân thuộc của những người điên khùng tự dung tự làm khổ thân thể, tự nguyện đi bộ 100 cây số để gây quỹ cứu trợ người nghèo, phía bên trên đỉnh núi. Chẳng mấy chốc chúng tôi cũng sẽ được họ reo hò chào đón, chúc mừng thành công trong cuộc đi bộ này. Và cái gì phải đến đã đến, tôi cũng đã đang đi qua trước mặt nhóm người đi đón, họ reo hò chúc mừng làm tôi cũng cảm động chảy nước mắt, phần vì mừng cho bản thân đã hoàn tất được một việc mà sau khi hoàn tất tôi không cảm thấy khó bằng trước khi làm được việc đó. Câu ca dao “Đường đi khó không khó vì ngăn sông cách núi nhưng khó vì lòng người ngại núi e sông” thật là đúng. Trước khi đi ai mà nghĩ là mình có thể đi bộ 100 cây số? Bây giờ thì 100 cây số đối với tôi không còn là chuyện không tưởng nữa rồi.

Có những đoạn một bên là dốc núi, một bên là cheo leo, tụt xuống là đi tuốt xuống khe bên dưới rất khó leo lên lại được lắm, có đoạn người ta phải thả những khúc dây thừng dài để nắm mà leo nếu cần hay nếu muốn. Tôi đi vượt qua một bà nọ trông rất là buồn cười vì lối ăn mặc của bà ta có vẻ hơi bất thường một chút, nếu tôi không nói một cách bất lịch sự là một bà điên. Bà ta xin nhóm tôi một ít nước

Những khuôn mặt sung sướng sau khi hoàn tất chuyến đi.

gatorade vì bà gần kiệt sức, Evan cho bà uống một chút trong bình của anh ta, xong chúng tôi tiếp tục leo núi. Một lúc sau trong khi ngừng lại nghỉ ngơi, bà nọ lại có dịp qua mặt chúng tôi và sau đó tôi lại có dịp qua mặt bà, tôi trao đổi vài câu xã giao với bà thì được biết bà cũng có biết một vài người làm việc trong cơ quan của tôi làm việc như David và Gary. Tôi hỏi bà David và Gary nào? Bà nói Anderson và Liddle. Tên hai người CEO và Phụ tá CEO của Tổng cục Kiềm Lộ nơi chúng tôi đang làm việc. “Tôi là một trong những Tổng Cục Trưởng của Bộ Công chánh” (mà chúng tôi làm việc trong đó) bà ta nói. Sau đó tôi vượt qua bà ta và không gặp lại bà nữa mãi cho đến lúc nghỉ ngơi trên đỉnh núi tôi thấy bà ta đi qua điểm kết thúc sau tôi khoảng 20 phút.

Một cuộc đi bộ tuy chẳng có gì là đáng kể nhưng đối với tôi, ở vào lứa tuổi ngoài năm mươi và gần sáu mươi, tôi rất lấy làm phần khởi và hãnh diện vì tôi còn đủ sức chịu đựng dẻo dai, còn bền chí để hoàn tất một đoạn đường dài như thế thì hy vọng tôi có đủ sức

phần đầu để có thể qua khỏi nhiều thử thách trong tuổi già sắp đến với tôi trong nay mai. Đây chỉ là một vài điểm ghi lại để nhớ đến một kỷ niệm đáng ghi nhớ trong đời tôi và cũng là một lời nhắc nhở của chính tôi cho chính tôi là những người sắp đến tuổi về hưu thì việc đi bộ không những đem lại cho cơ thể được hoạt động nhanh nhẹn, dẻo dai mà còn làm cho tinh thần nhẹ nhàng thoải mái, giúp chúng ta sống

đễ chịu hơn là những người thiếu hoạt động. Một tinh thần minh mẫn trong một cơ thể dẻo dai bền bỉ giúp người về hưu sống thoải mái trong những ngày đã trả nợ cho đất nước xứ sở mà ta đã “xin nhận nơi này làm quê hương thứ hai” nơi đã cứu mang chúng ta trong suốt mấy chục năm qua.

Lê Nguyên Thông - Melbourne 14/4/2005

Le semeur,

de Victor Hugo

*C'est le moment crépusculaire.
J'admire, assis sous un portail,
Les restes de jour dont s'éclairent
Les dernières heures de travail.*

*Dans les terres de nuits baignées,
Je contemple, ému, les haillons
Du vieillard qui jette à poignées
La moisson future aux sillons .*

*Sa haute silhouette noire
Domine les profonds labours.
On sent à quel point il doit croire
A la fuite des jours.*

*Il marche dans la plaine immense,
Va, vient, lance la graine au loin,
Rouvre sa main et recommence,
Et je médite, obscur témoin,*

*Pendant que, déployant ses voiles,
L'ombre où se mêle une rumeur,
Semble élargir jusqu'aux étoiles
Le geste auguste du semeur*

Người gieo mạ

Phỏng dịch thơ của Victor Hugo

*Trước cổng nhà ai một buổi chiều,
Hoàng hôn vừa xuống, gió hiu hiu ;
Ta ngồi lặng ngắm trên đồng vắng
Ai còn lam lũ giữa cô liêu .*

*Xót thương kiếp phận kẻ long đong,
Áo rách trên vai , chẳng nản lòng,
Từng năm đang gieo trên luống ruộng,
Lúa mùa sắp tới của lương nông .*

*Dáng hình vạm vỡ của nông phu
In bóng lên trên luống ruộng sâu .
Vẳng vẳng ta nghe qua đêm tối
Tiếng lòng tin tưởng ở mùa sau .*

*Ta là nhân chứng buổi chiều nay
Của kẻ cô đơn mãi đắm say
Trong nghiệp con người lam lũ ấy
Để gieo mầm sống của ngày mai.*

*Hoàng hôn mờ phủ cánh đồng xanh
Cánh vật về đêm đã lịm dần.
Cứ chỉ uy nghiêm người gieo mạ
Dường như lan rộng tận thiên thanh .*

Tô Văn phỏng dịch
(05/05/2004)

